

KOMUNIKAT PRASOWY nr 178/22

Luksemburg, 8 listopada 2022 r.

Wyrok Trybunału w sprawach połączonych C-885/19 P | Fiat Chrysler Finance Europe/Komisja
i C-898/19 P | Irlandia/Komisja

„Tax rulings”: Trybunał orzekł, że Sąd błędnie potwierdził ramy odniesienia przyjęte przez Komisję w celu zastosowania zasady ceny rynkowej do spółek zintegrowanych w Luksemburgu bez uwzględnienia przepisów szczególnych wdrażających tę zasadę w tym państwie członkowskim

Trybunał stwierdził nieważność spornej decyzji Komisji, uznając, że jej analiza systemu odniesienia i w związku z tym istnienia selektywnej korzyści przyznanej FFT jest błędna

3 września 2012 r. luksemburskie organy podatkowe wydały indywidualną interpretację podatkową na rzecz Fiat Chrysler Finance Europe (zwanego dalej „FFT”) – przedsiębiorstwa grupy Fiat świadczącego usługi związane ze środkami pieniężnymi i usługi finansowania dla spółek tej grupy mających siedzibę w Europie – zatwierdzając metodę ustalania wynagrodzenia FFT za te usługi, co pozwalało FFT na coroczne określanie jego zysku podlegającego opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób prawnych w Wielkim Księstwie Luksemburga.

Decyzją z 21 października 2015 r. Komisja uznała, że ta interpretacja indywidualna stanowi pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 TFUE. Komisja stwierdziła ponadto, że Wielkie Księstwo Luksemburga nie zgłosiło projektu wspomnianej interpretacji i nie wywiązało się z obowiązku stosowania okresu zawieszenia, przewidzianego w art. 108 ust. 3 TFUE. Komisja nakazała Wielkiemu Księstwu Luksemburga odzyskanie od FFT bezprawnie przyznanej i niezgodnej z rynkiem wewnętrznym pomocy.

Zarówno Wielkie Księstwo Luksemburga, jak i FFT wniosły do Sądu Unii Europejskiej skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji. Wyrokiem z 24 września 2019 r. Sąd oddalił skargi wniesione przez Wielkie Księstwo Luksemburga i FFT o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji, potwierdzając ważność tej decyzji¹. W swoich odwołaniach FFT (C-885/19 P) i Irlandia (C-898/19 P) zażądały uchylenia tego wyroku.

Dzisiejszym wyrokiem Trybunał uchylił wyrok wydany przez Sąd Unii Europejskiej 24 września 2019 r. w sprawie Luksemburg i Fiat Chrysler Finance Europe/Komisja (sprawy połączone T-755/15 i T-759/15), a także stwierdził nieważność decyzji Komisji z 21 października 2015 r. w sprawie pomocy państwa wdrożonej przez Luksemburg na rzecz FTT.

Na wstępie Trybunał przypomniał, że interwencje państw członkowskich w dziedzinach, które nie były przedmiotem harmonizacji w prawie Unii, nie są wyłączone z zakresu stosowania postanowień traktatu FUE dotyczących kontroli pomocy państwa. Następnie Trybunał przypomniał, że uznanie danego środka krajowego za „pomoc państwa” wymaga spełnienia **czterech przesłanek**. Po pierwsze, musi mieć miejsce interwencja państwa lub za pośrednictwem zasobów państwowych. Po drugie, interwencja ta musi być w stanie wpłynąć na wymianę handlową

¹ Zobacz komunikat prasowy nr [118/19](#).

między państwami członkowskimi. Po trzecie, musi ona przyznawać selektywną korzyść beneficjentowi. Po czwarte, musi ona zakłócać konkurencję lub grozić jej zakłóceniem.

W ramach analizy środków podatkowych pod kątem prawa Unii Europejskiej w dziedzinie pomocy państwa badanie przesłanki dotyczącej **selektywnej korzyści** wymaga najpierw określenia systemu odniesienia, a mianowicie „normalnego” systemu podatkowego obowiązującego w danym państwie członkowskim, a następnie wykazania, że dany środek podatkowy stanowi odstępstwo od tego systemu odniesienia, jako że wprowadza on zróżnicowanie wśród podmiotów gospodarczych znajdujących się, w świetle celu przyświecającego temu systemowi, w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej, nie znajdując uzasadnienia w świetle charakteru lub struktury danego systemu. W celu dokonania oceny selektywnego charakteru środka podatkowego istotne jest zatem, aby **powszechny system podatkowy lub system odniesienia mający zastosowanie** w danym państwie członkowskim został **prawidłowo wskazany w decyzji Komisji** i zbadany przez sąd rozpatrujący spór dotyczący tego ustalenia.

W tym względzie Trybunał stwierdził, że poza dziedzinami, w których prawo podatkowe Unii jest przedmiotem harmonizacji, dane państwo członkowskie, wykonując własne kompetencje w dziedzinie podatków bezpośrednich i w poszanowaniu swojej autonomii podatkowej, określa cechy konstytutywne podatku. W celu określenia systemu odniesienia w dziedzinie podatków bezpośrednich należy brać pod uwagę **jedynie prawo krajowe mające zastosowanie w danym państwie członkowskim**, a określenie to samo w sobie stanowi niezbędny warunek wstępny oceny nie tylko tego, czy doszło do przyznania korzyści, ale również tego, czy ma ona selektywny charakter.

Zdaniem Trybunału, Sąd **naruszył prawo** przy stosowaniu art. 107 ust. 1 TFUE, nie uwzględniając wymogu wynikającego z orzecznictwa, zgodnie z którym w celu ustalenia, czy środek podatkowy przysporzył przedsiębiorstwu selektywnej korzyści, Komisja powinna dokonać porównania z systemem opodatkowania mającym normalnie zastosowanie w danym państwie członkowskim, po dokonaniu obiektywnej oceny treści, sposobu wyrażenia i konkretnych skutków norm mających zastosowanie na mocy prawa krajowego tego państwa. Sąd błędnie potwierdził podejście polegające na zastosowaniu zasady ceny rynkowej odmiennej od tej określonej w prawie luksemburskim, ograniczając się do zidentyfikowania abstrakcyjnego wyrażenia tej zasady w ramach celu realizowanego przez ogólny system podatku dochodowego od osób prawnych w Luksemburgu i do zbadania rozpatrywanej interpretacji indywidualnej bez uwzględnienia sposobu, w jaki zasada ta została konkretnie włączona do tego prawa, w szczególności w odniesieniu do spółek zintegrowanych.

Ponadto, przyjmując, że Komisja może powołać się na przepisy, które **nie stanowiły części prawa luksemburskiego**, Sąd **naruszył przepisy traktatu FUE dotyczące przyjmowania przez Unię Europejską środków dotyczących zbliżania ustawodawstw państw członkowskich w dziedzinie podatków bezpośrednich**. Bez znaczenia pozostaje przy tym, iż Sąd przypomniał, że Komisja nie posiada na tym etapie rozwoju prawa Unii kompetencji pozwalających jej na samodzielne zdefiniowanie tzw. „normalnego” opodatkowania spółki zintegrowanej w oderwaniu od krajowych przepisów podatkowych.

Trybunał stwierdził, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej badania przyjętego tytułem głównym przez Komisję rozumowania, zgodnie z którym rozpatrywana interpretacja indywidualna stanowi odstępstwo od ogólnego systemu podatku dochodowego od osób prawnych w Luksemburgu, jest obarczone naruszeniem prawa **w zakresie, w jakim Sąd potwierdził podejście Komisji przyjęte tytułem głównym**. Naruszenie to polegało zasadniczo na nieuwzględnieniu zasady ceny rynkowej przewidzianej w art. 164 ust. 3 luksemburskiego kodeksu podatkowego i sprecyzowanej w odnoszącym się do niej okólniku nr 164/2 przy definiowaniu systemu odniesienia w ramach badania przeprowadzonego na podstawie art. 107 ust. 1 TFUE w celu ustalenia, czy rozpatrywana interpretacja indywidualna przyznaje selektywną korzyść jej beneficjentowi.

Mając na względzie powyższe rozważania, Trybunał uchylił zaskarżony wyrok. Uznał przy tym, że stan postępowania pozwala na wydanie orzeczenia i, orzekając w jego przedmiocie, stwierdził nieważność spornej decyzji ze względu na to, że błąd popełniony przez Komisję przy określaniu przepisów rzeczywiście mających zastosowanie na podstawie właściwego prawa krajowego, a tym samym przy określeniu tzw. „normalnego” opodatkowania, w świetle którego należy oceniać rozpatrywaną interpretację indywidualną, powoduje wadliwość całego rozumowania dotyczącego

istnienia selektywnej korzyści. Nie można uniknąć stwierdzenia nieważności spornej decyzji ze względu na okoliczność, iż Komisja zawarła również w zaskarżonej decyzji pomocniczo rozumowanie oparte na art. 164 ust. 3 luksemburskiego kodeksu podatkowego i na odnoszącym się do niego okólniku nr 164/2. Trybunał orzekł bowiem, że rozumowanie to ogranicza się do odesłania do przeprowadzonej tytułem głównym analizy Komisji dotyczącej prawidłowego zastosowania systemu odniesienia, w związku z czym jedynie pozornie koryguje błąd Komisji w określeniu systemu odniesienia, który powinien być stanowić podstawę jej analizy dotyczącej istnienia selektywnej korzyści.

UWAGA: Odwołanie od wyroku lub postanowienia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału. Co do zasady, odwołanie nie ma skutku zawieszającego. Jeżeli jest ono dopuszczalne i zasadne, Trybunał uchyla orzeczenie Sądu. Jeżeli stan postępowania pozwala na wydanie orzeczenia w sprawie, Trybunał może sam wydać ostateczne rozstrzygnięcie w przedmiocie sporu. W przeciwnym razie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd, który jest związany orzeczeniem Trybunału wydanym w ramach odwołania.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106.

Pozostańmy w kontakcie!

